

El llenguatge

Passar volant

21/VIII/1939

El temps passa volant, especialment durant les vacances. Es el que solen dir els qui n'han fet, o els qui les estan fent: diuen que els dies els passen volant, o que les vacances els han passat volant. En realitat, no tots ho diuen amb aquesta senzillesa: n'hi ha que ho compliquen dient que «els dies se'ns passen volant» o que «aquestes vacances se'ns han passat volant».

El verb passar pot usar-se amb una gran diversitat de significacions —deixant de banda les que li atribueixen alguns dels corrents més degradats del parlar actual. Però només amb unes poques d'aquestes significacions és un verb pronominal: passar-se a l'enemic, passar-se el peix o la fruita i passar-se algú d'alguna cosa (saber-se'n privar). Fora d'aquests casos el verb passar és sempre un verb transitiu o intransitiu, que ha d'usar-se sense el reforç de cap partícula pronominal. Es ben sabut, però, que avui, tal com hem tingut ocasió de comentar més d'una vegada, en el llenguatge col·loquial es manifesta una forta i nociva tendència, originada o afavorida per la influència del castellà —en el qual deu ésser també, tanmateix, prou abusiva— a convertir en pronominals tota una sèrie de verbs tradicionalment intransitius, com és ara caure, callar, venir, pujar, baixar, etc, i fins i tot alguns de transitius com cobrar o contar i que afecta també el verb passar en alguns dels seus diversos usos, com és ara el que hem exposat.

Passar doncs, en el sentit de «transcórrer el temps» no és cap verb pronominal. Es cert que construïm frases com Aquests dies m'han passat volant. En aquest poble ens passen les hores sense adonar-nos-en o Diu que li passa el temps molt de pressa, en què el verb és precedit per un pronom. Però no és pas cap «reforç pronominal» com en el cas de La fruita es passa si no l'expressió d'un complement de l'oració, amb plena significació: concretament, és el complement datiu, tal com mostra clarament l'últim exemple.

Albert Jane